

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7034/2538

บริษัทนวนครขอนแก่น จำกัด โจทก์ บริษัทนำสินประกันภัย จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 887, ป.พ.พ. มาตรา 172, ป.พ.พ. มาตรา 181, ป.วิ.พ. มาตรา 224

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ซึ่งเป็นผู้อุปประกันภัยได้ชำระค่าเสียหายแก่บุคคลผู้ต้องเสียหาย แล้วฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบในฐานะผู้รับประกันภัยคำจนใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 เป็นการฟ้องบังคับตามสัญญาประกันภัย จึงต้องอยู่ภายใต้อายุความ 2 ปีนับแต่วันวินาศภัยตามมาตรา 882 วรรคแรก พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยได้ตรวจความเสียหายและได้เรียกเก็บเงินค่าแจ้งเหตุจากโจทก์กับออกเอกสารให้โจทก์ถือไว้เป็นหลักฐาน ทั้งยังได้นำรถคันดังกล่าวไปตีราคาซ่อมอีกด้วย พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการทำการอันปราศจากเคลือบคลุมสงสัยตระหนักเป็นปริยายว่ายอมรับสภาพตามสิทธิเรียกร้อง อายุความย่อมระงับเหตุลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 172 เดิม (มาตรา 193/14(1) ที่แก้ไขใหม่) เมื่ออายุความระงับเหตุลงแล้ว ระยะเวลาที่ล่วงไปก่อนหน้านี้ ย่อมไม่นับเข้าในอายุความ จนเมื่อเหตุที่ทำให้อายุความระงับเหตุลงนั้นได้สิ้นสุดซึ่งในกรณีนี้ได้แก่วันที่โจทก์ได้รับหนังสือปฏิเสธความรับผิดชอบจากจำเลยซึ่งถือเป็นวันที่เป็นเหตุที่ทำให้อายุความระงับเหตุลงนั้นสิ้นสุดลง จึงเริ่มนับอายุความขึ้นใหม่แต่เวลานั้นสืบไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 181 เดิม (มาตรา 193/15 ที่แก้ไขใหม่) ส่วนประเด็นข้อพิพาทอื่น ๆ ที่จำเลยให้การต่อสู้ไว้ในคำให้การศาลล่าง ทั้งสองยังมีได้วินิจฉัยมาแล้วคู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นเป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวไปเสียเองได้ก็ตามแต่เมื่อฎีกาของโจทก์มิได้กล่าวถึงประเด็นพิพาทอื่นมาด้วยเช่นนี้ ศาลฎีกาจึงไม่อาจที่จะวินิจฉัยไปเสียทีเดียวได้ ต้องย้อนสำนวนให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาปัญหาดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เอาประกันภัยคำจนรถยนต์โดยสารประจำทางปรับอากาศ หมายเลขทะเบียน 10 - 2679 ขอนแก่น ไว้กับจำเลยต่อมาในระหว่างอายุสัญญาประกันภัย รถยนต์คันที่เอาประกันภัยได้ชนท้ายรถยนต์ของผู้เสียหาย จำเลยรับว่าจะชดเชยให้แก่ผู้เสียหายโจทก์จึงใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวให้ผู้เสียหายไป ขอให้บังคับจำเลยใช้เงิน 37,596.85 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง โจทก์อุทธรณ์คำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับ ให้ศาลชั้นต้นรับคำฟ้อง จำเลยให้การว่า โจทก์ไม่ได้มอบอำนาจให้นายเมธีดำเนินคดีแทน รถยนต์ที่เกิดเหตุไม่ใช่รถยนต์คันที่โจทก์เอาประกันไว้กับจำเลย ค่าเสียหายไม่เกิน 6,000 บาท คดีขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า โจทก์เป็นผู้อุปประกันคำจนรถยนต์และได้ชำระค่าเสียหายแก่นายเสถียรซึ่งเป็นบุคคลผู้ต้องเสียหาย แล้วฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 และมาตรา 248 การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาจำต้องถือข้อเท็จจริงที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ได้วินิจฉัยพยานหลักฐานในสำนวน ซึ่งข้อเท็จจริงในคดีนี้โจทก์เป็นผู้อุปประกันภัยและได้ชำระค่าเสียหายแก่

นายเสถียรซึ่งเป็นบุคคลผู้ต้องเสียหาย แล้วฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบในฐานะผู้รับประกันภัยค่าจนใช้
ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 887 เป็นการฟ้องบังคับตาม
สัญญาประกันภัยจึงต้องอยู่ภายใต้อายุความ 2 ปี นับแต่วันวินาศภัยตามมาตรา 882 วรรคแรก
พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยได้ตรวจความเสียหายและได้เรียกเก็บเงินค่า
แจ้งเหตุจากโจทก์กับออกเอกสารให้โจทก์ถือไว้เป็นหลักฐาน ทั้งยังได้นำรถคัดตั้งกล่าวไปตีราคาค่า
ซ่อมอีกด้วย พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการทำอันปราศจากเคลือบคลุมสงสัยตระหนักเป็น
ปริยายว่า ยอมรับสภาพตามสิทธิเรียกร้องดังกล่าวอายุความย่อมสะดุดหยุดลงตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 172 เดิม (มาตรา 193/14 (1) ที่แก้ไขใหม่) เมื่อ
อายุความสะดุดหยุดลงแล้ว ระยะเวลาที่ได้ล่วงไปก่อนนั้นย่อมไม่นับเข้าในอายุความ จนเมื่อเหตุที่
ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงนั้นได้สิ้นสุดซึ่งในกรณีนี้ได้แก่วันที่โจทก์ได้รับหนังสือปฏิเสธความ
รับผิดชอบจากจำเลย ซึ่งถือว่าเป็นวันที่เป็นเหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงนั้นสิ้นสุดลง จึงเริ่มนับ
อายุความขึ้นใหม่แต่เวลานั้นสืบไปตามมาตรา 181 เดิม (มาตรา 163/15 ที่แก้ไขใหม่) แห่ง
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อนับถึงวันฟ้องยังไม่เกิน 2 ปีคดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ
ส่วนประเด็นข้อพิพาทอื่น ๆ ที่จำเลยให้การต่อสู้ไว้ในคำให้การศาลล่างทั้งสองยังมิได้วินิจฉัยมา แม้
คู่ความจะได้นำสืบข้อเท็จจริงมาเสร็จสิ้นเป็นการเพียงพอที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวไป
เสียเองได้ก็ตามแต่เมื่อฎีกาของโจทก์มิได้กล่าวถึงประเด็นพิพาทอื่นมาด้วยเช่นนี้ ศาลฎีกาจึงไม่อาจ
ที่จะวินิจฉัยไปเสียทีเดียวได้ต้องย่อนสำนวนให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาปัญหาดังกล่าว
พิพากษาให้ยกคำพิพากษาของศาลล่างทั้งสอง ให้ศาลชั้นต้นพิจารณาประเด็นข้อพิพาทที่เหลือ
แล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

สถิตย์ ไพเราะ · นิเวศน์ คำผอง · สมคิด ไตรโสรัส

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7034/2538>